

PHẦN 1

Ngồi chờ mãi mà chẳng nghe gọi đến tên mình, Quế Minh cảm thấy lo. Nhìn quanh thì thấy toàn là người xa lạ. Họ lần lượt ra về gần hết...

- Sao cô chưa về?

Tự nhiên có tiếng gọi mình Quế Minh giật mình cô ngược nhìn lên, nói giọng run run:

- Dạ, em chưa được gọi tên!

- Sao, em chưa được gọi tên ư? Tên em là gì?

- Dạ, Nguyễn Thị Quế Minh ạ.

- Cô nộp đơn lâu chưa?

Quế Minh đáp một cách rụt rè:

- Dạ, một lượt với mọi người.

Một câu hỏi vang lên:

- Chuyện gì vậy Minh Bằng?

- A, có cô này bảo là không được gọi tên, Vũ ạ!

Phi Vũ bước ra, anh nhìn sững Quế Minh. Ở đâu ra một cô gái đẹp như thế này? Dễ thương quá đi thôi, nhìn cô Phi Vũ lại hỏi:

- Cô tên gì?

- Quế Minh!

- Nhà ở đâu?

- Dưới quê!

Trời ạ! Người đẹp gì đâu mà ăn nói cộc lốc thế kia.

- Bao nhiêu tuổi?

Đến nước này thì Quế Minh không sao chịu nổi, cô trừng mắt nhìn Phi Vũ:

- Lí lịch tôi đã khai xong rồi, xin ông hãy nhìn vào hồ sơ đi!

Ngạc nhiên về thái độ của cô gái, Phi Vũ mỉm cười:

- Cô đi xin việc làm hay đi gây chuyện?

Quế Minh hỏi ngược lại:

- Bộ ông thích gây lộn lắm hả? Vậy thì ông chọn làm người rồi.

- Cô...

- Sao hả? Tôi nói sai à? Tôi nói cho ông biết dù là dân quê nhưng khó ăn hiếp lắm đó.

Phi Vũ cảm thấy buồn cười, anh chưa từng thấy ai đi xin việc làm mà to tiếng như cô ấy cả.

- Người như cô tôi chỉ mới thấy lần đầu thôi.

Trợn mắt nhìn Phi Vũ, Quế Minh cong môi cãi lại:

- Hóa ra anh nói tôi là người không được bình thường chứ gì?

Lắc đầu, Phi Vũ xua tay:

- Cái đó cô nói đó nha!

Ngẫm nghĩ giây lát, Quế Minh lại lên tiếng:

- Nếu mà nơi này không nhận tôi, tôi xin vui lòng trả hồ sơ lại cho tôi.

Lắc đầu chào thua cô, Phi Vũ nói với Minh Bằng:

- Trả hồ sơ lại cho cô ấy đi. Phiền phức quá!

Nhưng lục tìm mãi mà không thấy hồ sơ của Quế Minh đâu cả. Minh Bằng tìm đồ cả mồ hôi:

- Phiền cô ngày mai đến nhận giùm:

Mở to mắt nhìn Minh Bằng, Quế Minh sững sờ:

- Anh vừa nói gì? Ngày mai đến đây nhận lại hồ sơ ư? Có thật như vậy không hả?

- Đúng vậy?

- Anh nói chơi hay nói thiệt vậy chứ?

- Nói thiệt! Lạc mắt rồi!

Quế Minh mím môi, cô nghĩ tìm cách gì để đối phó với anh ta đây. Trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ:

- Vậy thì tôi phải ngồi lại đây chờ giám đốc để hỏi ý kiến.

Minh Bằng nói cô lom lom:

- Sao hả? Bộ cô định ăn vạ à?

Quế Minh gân cổ lên cãi:

- Anh là người có lỗi mà ăn nói ngang ngược vậy đó hả? Anh mau trả hồ sơ lại cho tôi!

- Cô ra lệnh cho tôi à?

Quế Minh vặn vẹo:

- Anh là người có lỗi trước cơ mà. Hồ sơ của tôi anh làm lạc mất thì phải đền thôi.

- Tôi hẹn cô rồi mà!

Tức giận, Quế Minh nói to:

- Bộ anh tưởng tôi rảnh lắm sao. Tôi không có thì giờ đâu. Và lại ai chi trả tiền xe cho tôi?

Nhìn Quế Minh từ đầu đến chân một cách lạ lẫm, Minh Bằng nở nụ cười khó hiểu:

- Cô thật là rắc rối, chuyện cô không rảnh rồi việc tiền xe tự cô lo lấy chứ.

Quế Minh nói giọng ngang bướng:

- Nhưng tôi cần hồ sơ của tôi ngay bây giờ. Nếu anh không trả nhất định tôi sẽ không đi đâu hết.

Phẩy tay, Minh Bằng lắc đầu:

- Vậy thì cô cứ ngồi đó mà chờ.

Mọi người hiếu kỳ này giờ cũng nán lại nghe thấy chướng mắt cũng lên tiếng:

- Anh kia, anh làm việc kiểu gì vậy hả?

Minh Bằng quay lại cự nự.

- Anh là gì của cô ta mà lớn tiếng vậy?
- Không là gì cả, thấy chuyện bất bình thì lên tiếng được không?

Hất mặt, Minh Bằng hỏi:

- Anh muốn gì?
- Tôi muốn anh trả hồ sơ lại cho cô ấy.

Quế Minh cũng gật đầu nói theo:

- Ừ, đúng rồi đó, trả hồ sơ lại cho tôi rồi muốn nói gì cũng được.

Thấy giằng co với hai người mãi cũng không xong nên Minh Bằng đành thú nhận:

- Hồ sơ của cô chẳng hiểu sao đã bị lạc mất rồi.

Mặt mày Quế Minh tối sầm lại, cô nói như mèo:

- Không thể nào, anh có biết là hồ sơ ấy là sự sống còn của tôi không?

Minh Bằng bật cười:

- Gì mà quan trọng giữ vậy? Mất rồi thì làm lại.

Nhăn mặt Quế Minh ngòai phịch xuống đất, cô ôm đầu than thở:

- Trời ơi! Vậy rồi làm sao đây?

Người đàn ông lúc nãy lại gắt lên với Minh Bằng:

- Anh có thấy một chút lơ là sơ xuất của anh đã làm cho người khác khổ hay không?

Nói rồi, anh ta khẽ nắm tay Quế Minh đứng lên:

- Về thôi, ngày mai hãy trình.
- Nhưng mà...

Thấy cô đã mệt, người ấy mời Quế Minh ra quán uống nước. Họ quen nhau từ đó.

Nhờ hôm làm quen Quế Minh mới biết anh là Hoàng Huy.

Quế Minh vô tư nói với anh một cách thân thiện:

- Tụi mình kết nghĩa anh em thì được rồi, nhưng em chỉ sợ thiệt thòi cho anh thôi.

Hoàng Huy ngạc nhiên nhìn cô:

- Sao em nói vậy?

- Anh không thấy thân phận em sao? Không cha không mẹ không đồng xu dính túi.

Nở nụ cười hiền, Hoàng Huy trấn an:

- Có như vậy người ta mới không cho anh thấy sang bắt quàng làm họ.

Quế Minh cười giòn:

- Anh sợ vậy sao?

- Ừ, sợ chứ!

Nhìn anh trân trân, Quế Minh đắn đo:

- Vậy người ta có nói em như vậy không?

- Tất nhiên là không rồi vì anh và chị Hai có giàu có gì đâu.

Chu môi, Quế Minh lắc đầu phản ứng:

- Nhưng vẫn hơn em... ở chỗ có mái ấm gia đình.

Phẩy tay, Hoàng Huy ngăn lại:

- Em đừng ngại việc đó nữa nghe không?

Quế Minh cảm thấy hồi hộp lo âu:

- Anh ơi! Nếu mà ngày mai người ta không tìm được hồ sơ cho em thì làm sao?

- Hồ sơ ấy quan trọng lắm hả?

Gật đầu, Quế Minh xòe tay ra kể:

- Trong đó có giấy khai sinh, chứng minh, bằng tốt nghiệp cấp ba, bằng vi tính rồi bằng tốt nghiệp đại học của em nữa...

Hoàng Huy nghe mà gật đầu theo muốn gãy cổ luôn. Nhưng điều làm anh ngạc nhiên là Quế Minh tốt nghiệp đại học và có đủ thứ bằng.

- Em học giỏi vậy sao?

Bữa cơm tối được dọn ra. Hoàng Hồng nói với hai người:

- Nói gì thì cũng phải vào nhà ăn cơm thôi.

Hoàng Huy nhìn Quế Minh cảm phục:

- Chị Hai, Quế Minh tốt nghiệp đại học đó chị.

Hoàng Hồng gật gù:

- Nhìn cô ấy xinh đẹp, thông minh như vậy là biết rồi.

Chu môi, Quế Minh mắc cỡ, cô cười cười:

- Chị Hai nói làm em xấu hổ chết đi được.

Hoàng Hồng lại phàn nàn:

- Phải chi Thu Cúc của em được nửa Quế Minh thì ngon rồi.

Quế Minh bỗng trầm xuống cô nói giọng buồn buồn:

- Nếu lúc trưa không gặp được anh Ba thì em chẳng biết bây giờ phải làm sao nữa.

Hoàng Hồng nhìn Quế Minh một cách hiền từ, chị nói:

- Em hiền như vậy không gặp Hoàng Huy thì cũng gặp người khác tốt bụng thôi.

Quế Minh bí xị:

- Chị nói vậy chứ, xã hội bây giờ có được mấy người tốt hả chị?

Hoàng Hồng lại an ủi:

- Ở hiền thì gặp lành mà em, em đừng ngại gì cả.

Nở nụ cười tươi, Quế Minh đồng tình với Hoàng Hồng:

- Chắc vậy nên em mới gặp anh Ba tốt bụng đó.

Hoàng Huy lắc đầu:

- Thôi đi cô út nhỏ. Đừng ở đó mà tâng bốc anh lên nhé, phòng to mũi rồi nè.

Hoàng Hồng nói đùa:

- Em làm cho nó mắc nghẹn rồi kia Quế Minh!

Cả ba cùng cười, bữa cơm diễn ra thật ấm cúng.

Lúc Quế Minh vào phòng tắm Hoàng Hồng nắm tay Hoàng Huy ra ngoài nói chuyện.

- Chị thấy Quế Minh không phải người nghèo khổ như mình tưởng đâu.

Hoàng Huy liền cãi:

- Thật đó chị, lúc gặp em cô ấy chẳng có tiền để uống nước nữa đó.

- Nay, em nhìn cách ăn mặc của cô ấy thì biết!

Vẫn giữ ý mình nên anh cãi lại:

- Người ta là sinh viên cũng có làm thêm hoặc dạy kèm để kiếm tiền.

- Em nói cũng phải. Thôi chị vào phòng mình đây, em sắp xếp giường cho cô ấy nhé.

Hoàng Huy điện cho Thu Cúc, gặp cô anh hỏi ngay:

- Thu Cúc hả em?

- Có gì không anh?

- Em đang làm gì thế?

- Sắp xếp lại mấy thứ mà em làm từ sáng giờ.

- Em nên giữ gìn sức khỏe đó.

- Em biết rồi! Anh đang làm gì hả?

- Nhớ em!

Thu Cúc cười khúc khích:

- Thật hôn đó?

- Ai xạo làm gì, không muốn tin thì em sang đây sẽ biết.

Thở dài, Thu Cúc than:

- Em mệt lắm, không thể sang anh được.

- Ủ, anh đùa thôi, em giữ gìn sức khỏe, nhớ ngủ sớm nghe em.

- Anh cũng vậy nhé. À anh này...

- Gì vậy em?

- Tối thứ bảy anh có rảnh không?

- Anh cũng chưa biết nữa. Có gì không em?

- Em định rủ anh đi vườn chơi.

- Để đến đó xem sao! Thôi tranh thủ nghỉ ngơi nghe em.

- Vâng!

- Hôn em nhiều nhé!

Thu Cúc cười hì hì:

- Anh quí này...

Vừa cất máy, Quế Minh cũng vừa bước ra. Cô kêu lên tinh nghịch:

- A, anh ba có bồ rồi hả?

Mỉm cười gật đầu, Hoàng Huy không hề che giấu:

- Mai một có dịp anh sẽ giới thiệu cho hai chị em làm quen.

- Chị ấy chắc dễ thương lắm hả anh?

- Đẹp thì không bằng em đâu, nhưng được nước là hiền và dễ thương lắm.

Quế Minh vờ giận:

- Bộ em hung dữ lắm sao?

- Không, em hiền đó chứ.

Trề môi, Quế Minh cười hì hì:

- Em dữ lắm đó, anh đừng có làm.

Nghe giọng cô nói, Hoàng Huy phải mỉm cười:

- Nè, Quế Minh!

- Gì vậy anh?

- Em kể cho anh nghe về cuộc đời của mình đi.

Cúi đầu, Quế Minh nói như đau khổ:

- Em có gì đâu để mà kể hả anh? Từ nhỏ đến giờ em sống nhờ hàng xóm, học một buổi còn một buổi đi làm thêm để có tiền mà ăn học.

Nhìn cô, Hoàng Huy khâm phục, anh mỉm cười nhìn cô:

- Vậy mà em leo lên đến Đại học, em cừ thật đó Quế Minh.

Quế Minh kể tiếp:

- Vào đại học, em ở ký túc xá, đêm đêm đi dạy kèm để lấy tiền đi học.

- Em khổ vậy sao?

- Nhờ học giỏi nên hàng tháng em lãnh tiền học bổng nữa đấy.

Hoàng Huy thờ dãi:

- Trong cái rủi cũng có cái may phải không em?

Quế Minh nói giọng buồn buồn:

- May đâu không thấy mà hồ sơ của em bị mất, em thành kẻ trắng tay rồi.

Thấy cô rung rung nước mắt Hoàng Huy liền an ủi:

- Em an tâm đi. Ngày mai anh sẽ đi với em đến đó.

Ngược nhìn Hoàng Huy, tự nhiên Quế Minh như muốn khóc vì sợ:

- Em sợ ngày mai họ tìm không được thì sao hả anh?

Hoàng Huy nói chắc chắn:

- Thì bắt đền họ, chứ còn sao nữa.

- Bắt đền ư? Liệu họ có đâu mà đền cho chúng ta.

Khoát tay Hoàng Huy nói chắc chắn:

- Nói chung, tụi nó phải đền cho em. Thôi, vào nghỉ đi ngày mai tính tiếp.
- Đêm nay Quế Minh không tài nào ngủ được, nỗi lo càng nhân đôi.

Buổi sáng Hoàng Huy phụ giúp chị mình dọn đồ ra bán, xong anh liền chở Quế Minh đến công ty nhựa Hoa Hồng để tìm hiểu việc thất lạc hồ sơ.

Ra tiếp anh là Phi Vũ. Anh ngược nhìn hai người hỏi một câu không cần phải hỏi:

- Anh này là gì của cô hả?

Quế Minh thấy lạ nên hỏi lại:

- Là gì của tôi ông hỏi làm gì? Mau trả hồ sơ lại cho tôi. Tôi đi xin việc làm khác.

Phi Vũ nheo nheo mắt nhìn cô:

- Nhưng giám đốc đã ký nhận cô rồi thì sao?

Rất tự nhiên vì mừng nên Quế Minh quên đi những khoảng cách giữa hai người cô nắm tay Phi Vũ mà lắc mạnh:

- Anh nói thật hả? Tôi được nhận vào làm rồi hả? Tôi cảm ơn anh thật nhiều nha.

Phi Vũ lắc đầu từ chối:

- Cô nên cảm ơn cái hồ sơ thất lạc của cô kia!

Liếc anh ta một cái Quế Minh như chưa hiểu ý của anh nên ngờ ngợ hỏi:

- Anh nói vậy là ý gì hả?

Ngó cô, Phi Vũ nhếch môi:

- Nghĩa là cô được giám đốc phê duyệt và nhận vào làm rồi.

Thấy anh ta có vẻ nói thật nên Quế Minh tủm tủm cười, cô vội nói nhanh:

- Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn anh đó chứ.

Phẩy tay, Phi Vũ nói như ra lệnh cho cô:

- Hôm nay cô được nghỉ. Chuẩn bị ngày mai đến đây nhận việc.

Mừng quá chẳng biết nói gì. Quế Minh thốt lên:

- Vậy hả?

Loay hoay sắp lại khi quay lại thấy Quế Minh vẫn còn đứng đó, Phi Vũ hơi nhú mày nhìn cô:

- Sao vậy? Mừng rồi quên đường về nhà rồi à?

Sực nhớ lại thái độ của anh ta ngày hôm qua, Quế Minh bèn lên tiếng:

- Tôi hơi ngạc nhiên một chút.

Không quay lại nhưng Phi Vũ vẫn hỏi:

- Là gì cơ?

- Thái độ của anh.

- Thái độ của tôi như thế nào?

Chẳng cần phải dè dặt điều gì cả. Tự nhiên Quế Minh thấy mình dạn dĩ lạ thường:

- Ngày hôm qua tôi gặp anh cau có hách dịch khó gần.

Phi Vũ chột hỏi:

- Còn hôm nay thì sao hả?

- Còn tồi tệ hơn nữa. Anh thật là khinh khi người quá đáng. Chưa chi đã tỏ ra kẻ bề trên.

Lần này người ngạc nhiên lại là Phi Vũ, anh nhìn cô chăm chăm:

- Cô... cô có biết mình đang nói gì không?

- Dĩ nhiên là tôi biết rồi. Nhưng tôi chỉ nói theo sự thật mà thôi. Tôi không quen a dua nịnh bợ đâu.

Phi Vũ quay đi, anh thở dài:

- Cô nói xong chưa?

- Chi vậy?
 - Thì ra về được rồi!
 - Lại đuổi người ta. Bộ tưởng phòng tổ chức là hay lắm sao?
- Nói rồi Quế Minh nguyền Phi Vũ một cái rồi dùng dằng bỏ đi.

Sáng hôm sau, Quế Minh đến công ty thật sớm, dù muốn dù không ngày đi làm đầu tiên của cô phải để cho mọi người có chút ấn tượng tốt về mình.

- Chào anh Minh Bằng!

Cả Minh Bằng cũng thay đổi cách tiếp xúc với cô:

- Vâng! Xin chào cô Quế Minh. Ngày đầu tiên đi làm thật đúng giờ.

Mỉm cười, Quế Minh vui vẻ nói:

- Tôi có thói quen làm việc đúng giờ.
- Vậy sao?

Minh Bằng mở cửa phòng, anh nói với Quế Minh:

- Đây là phòng làm việc của cô đấy. Nên làm quen với mọi người đi.

Quế Minh gật đầu với mọi người rồi khôn khéo lên tiếng:

- Em nhờ anh Bằng giới thiệu cho em biết anh chị đi!

Minh Bằng vui vẻ nhận lời:

- À, được đây là cô Xuân thư ký tổng hợp, đây là anh Chương trợ lý giám đốc, cô Oanh thư lý riêng của giám đốc...

Quế Minh vui vẻ gật đầu chào:

- Dạ, còn em là Quế Minh xin được làm quen với anh chị và xin được nhờ anh chị giúp đỡ.

Cô Xuân che miệng nói nhỏ với cô Oanh:

- Xời ơi! Làm bộ thấy dễ ghét. Cô Hà cũng bữu môi:

- Coi bộ người ta đẹp và ăn nói ngọt ngào quá, ăn đứt mấy tụi mình hết rồi.

Tất cả những câu nói ấy Quế Minh đều nghe hết cả. Nhưng cô cố tình như không nghe.

Còn Văn Chương thì lại lên tiếng:

- Em an tâm mà làm việc, ở nơi đây việc ai người ấy làm.

Cô Xuân lại nói giọng mai mỉa ai nghe cũng đều biết:

- Hừm! Được trợ lý giám đốc lên tiếng như vậy là an tâm rồi.

Văn Chương lại lắc đầu nói:

- Quế Minh, cô vào đây!

Quế Minh đi theo Văn Chương phía sau liền có tiếng xầm xì:

- Con nhỏ này coi chừng làm tiêu tan sự nghiệp của bao anh chàng háo sắc đấy.

- Xí, coi bộ nó cũng kên kiệu ra mặt đó.

- Đẹp thì có đẹp, ăn nói cũng nhã nhặn, nhưng kiểu cách ta đây cũng có hơi hơi.

- Xem ra cô ta có tài cán gì không đó. Hay là con ông cháu cha nào vào đây chỉ biết quậy.

- Hạ hồi phân giải!

Minh Bằng xuất hiện, anh đảo mắt tìm Quế Minh nhưng không thấy liền lên tiếng hỏi:

- Quế Minh đâu rồi cô Xuân.

Ngược nhìn Minh Bằng rồi nói cộc lốc:

- Anh đưa người ta đến đây rồi biến đâu mắt còn hỏi gì nữa?

Minh Bằng phân bua:

- Tôi có điện thoại mà!

Nhưng cô Hà không đùa mà nói:

- Cô ấy được Văn Chương đưa đến cho đúng vị trí rồi.

- Vậy hả?

Xuân cắn nhần:

- Người đẹp thì ai cũng muốn mình có công cả.

Minh Bằng nhìn Xuân chau mày:

- Cô vừa nói gì thế?

Nhuớng mày, Xuân vội đính chính:

- Tôi chỉ khen cô ấy đẹp thôi.

Ngọc Hà cũng nói:

- Hồi mình mới vào đây, phải tự tìm công việc làm có ma nào mà để ý đến chứ.

Kim Oanh thì đưa tay ra hiệu như cố ý dàn xếp:

- Thôi đủ rồi! Tự chúng ta không đẹp, không dễ thương làm chi, đành chịu số phận hẩm hiu.

Cả ba cùng cười. Minh Bằng lắc đầu chào thua rồi bước đi.

Ngọc Hà lại hỏi tiếp:

- Tôi dám chắc con nhỏ đó chỉ biết ẻo lả thôi chứ chẳng làm việc mà nên trò trống gì.

Kim Oanh cũng gật đầu:

- Mình cũng nghĩ vậy!

Xuân đưa ngón tay ngoắt hai cô bạn chụm đầu lại:

- Ê, tụi mình tìm cách chơi con nhỏ đó cho ê cái mặt chơi.

Thấy vui vui nên cả ba gật đầu đồng ý. Họ xì xầm bàn tán kế hoạch...

Lát sau, Quế Minh đi ra trên miệng vẫn nở nụ cười cởi mở. Tự nhiên cô hỏi:

- Các chị chưa đi ăn trưa à?

Nhìn dáo dác chẳng thấy ai Xuân tăng háng:

- Tụi này rất bận, phiền cô xuống căng tin mang cơm lên cho tụi này.

Quế Minh mỉm cười gật đầu:

- Vậy cũng được, các chị chờ em nhé!

Cả ba nhìn nhau cười đắc thắng. Nhưng chờ đến đầu giờ chiều mà chẳng thấy Quế Minh mang cơm lên. Ngọc Hà định xuống căn tin thì thấy Quế Minh lù lù đi vào.

- Xin lỗi, phải để các chị đợi lâu, em thật áy náy.

Xuân giận dữ đứng lên:

- Này con kia! Mà định chơi bẻ mặt tụi tao đó hả?

Quế Minh mau mắn phân minh:

- Dạ không, lúc nãy vừa ăn xong em cảm thấy đau bụng lắm nên phải ngồi lại. Thôi các chị ăn đi kéo không ngon.

Cả ba chẳng ai bảo ai xúm lại mở hộp cơm ra ăn. Cả ba nhìn nhau mắt tròn ngược, tròn xuôi:

- Hả...?

Xuân dẫn mạnh hộp cơm nói như quát:

- Cô mang gì lên đây vậy hả?

Hơi nhón chân lên nhìn ba hộp cơm, Quế Minh lạ lẫm nói:

- Thì em gọi ba phần cơm đảng hoàng mà!

Ngọc Hà khều nhẹ hai bạn nói:

- Kệ đi, cơm miễn phí sợ gì chứ. Ăn đi nào.

Cả ba cùng ăn, một cách ngon lành!

Buổi chiều khi tan sở Quế Minh vừa bước ra thì cũng chính miệng Xuân phát ra, như hạ lệnh:

- Quế Minh!

- Mang ba thứ này bỏ vào thùng rác!

Trợn mắt, Quế Minh hỏi lại:

- Tôi à?

- Đúng vậy!

Quế Minh đổi cách nói ngay:

- Vâng, dù sao tôi cũng đi ngang qua đó.

Quế Minh cầm lấy túi ny lon bước đi trước ba con mắt nhìn nhau đác thẳng.

Buổi tối, Quế Minh ngồi nhớ lại chuyện sáng nay. Cô không ngờ đồng nghiệp của cô lại có tư tưởng hẹp hòi như thế, cô phải làm gì để được đứng vững ở nơi này.

- Quế Minh!

Cô giật mình ngược lên:

- Ôi! Anh Hoàng Huy!

Ngồi xuống cạnh cô, Hoàng Huy hỏi một cách quan tâm:

- Làm gì mà em ngồi than thở ra như vậy Quế Minh?

Không muốn để cho anh phải bận lòng nên Quế Minh lắc đầu chống chế:

- Dạ không, em chỉ nhớ mấy đứa bạn ở quê thôi.

Hoàng Huy động viên:

- Em an tâm mà làm việc sau này anh sẽ đưa em về thăm các bạn được chưa?

Quế Minh mỉm cười vui vẻ:

- Vâng! Em cảm ơn anh.

Chợt nhìn vào cô, Hoàng Huy vội hỏi:

- Hôm nay, lần đầu tiên đi làm, em thấy thế nào?

Mím môi Quế Minh có phần vui vẻ đáp:

- Công việc cũng nhẹ nhàng, mấy chị cũng vui lắm anh à.

- Vậy thì tốt rồi, anh chúc mừng em đó Quế Minh!

Quế Minh đứng lên cô khoe:

- Hôm nay em nấu nhiều món để đãi anh chị đó.

Hoàng Huy lắc đầu:

- Mới đi làm có một ngày tiền đâu mà em mua thức ăn?
- Anh đừng lo, anh Văn Chương trợ lý giám đốc cho em mượn đấy!

Như vẫn chưa hài lòng Hoàng Huy lắc đầu:

- Em đừng nên phung phí như vậy, hãy gom góp mà lo tương lai cho mình đi!

Quế Minh mỉm cười nhìn anh. Cô gục gặc đầu:

- Em biết rồi mà anh Ba! Hãy xem như đây là lần đầu tiên em ra mắt gia đình.

Xua tay, Hoàng Huy nhìn Quế Minh chào thua:

- Anh thua em rồi đó. Nói gì em cũng trả lời được.

Nắm cánh tay anh lắc mạnh. Quế Minh nũng nịu:

- Anh vào tắm đi, chị Hai sắp về rồi đó!

Vừa nói Quế Minh vừa đẩy Hoàng Huy đi vào trong phòng tắm.

- Nhanh lên nghen anh!

Hoàng Hồng xuất hiện đột ngột, liền lên tiếng:

- Hai đứa bây làm gì mà xô đẩy nhau như thế?

Chun mũi Quế Minh làm động tác như đang khó chịu:

- Anh Ba đi làm về mà chẳng chịu tắm rửa nên em đẩy anh đi tắm đấy.

Lắc đầu nhìn Quế Minh, Hoàng Hồng nói như than thở:

- Từ ngày có em nhà cửa cũng bết bề bộn.

Quế Minh phồng mũi lên:

- Vậy thiệt hả chị Hai?

- Ừm!

Có bóng người từ ngoài đi vào. Hoàng Hồng mỉm cười:

- Anh đến rồi à?

Khều chị một cái, Quế Minh hỏi nhỏ:

- Ai vậy chị Hai?

Nheo nheo mắt Hoàng Hồng nhìn Hữu Thiện một cách thân thiết, cô giới thiệu:

- Đây là anh Hữu Thiện bạn trai của chị, còn đây là Quế Minh đưa em kết nghĩa mà em từng kể cho anh nghe rồi đó.

Quế Minh mỉm cười gật đầu:

- Em xin chào anh!

Hữu Thiện cười mở, anh cũng vui vẻ gật đầu chào tiếp nhận:

- Chào em!

Quế Minh lại vỗ tay cô nói như reo:

- A, may mắn quá hôm nay em có nấu nhiều món ăn để đãi anh chị.

Hoàng Hồng nói vui:

- Vậy là anh có lộc ăn rồi đó anh Thiện.

Hữu Thiện cười cười, đầu hơi nghiêng nhìn Quế Minh:

- Liệu em gái có cho anh cùng thưởng thức món ăn em nấu hay không thôi.

Quế Minh tủm tỉm cười:

- Anh là bạn trai của chị Hai, tất nhiên cũng là anh của em rồi.

Ngồi xuống ghế, Hữu Thiện gật đầu:

- Vậy thì anh không khách sáo đâu.

Hoàng Huy đẩy cửa phòng bước ra thấy Hữu Thiện cũng vui vẻ cười mở:

- Anh đến rồi à? Xem ra tài nấu nướng của cô út nhà mình vang xa rồi.

- Lắc đầu lia lịa, Quế Minh từ chối:

- Em không dám nhận lời khen tặng quá sớm của anh đâu.

Hoàng Huy hơi ngạc nhiên:

- Sao vậy em?

Quế Minh chu môi dùng dằng:

- Em chỉ sợ lúc thưởng thức lại không ngon thì sao?

Ưỡn ngực lên, Hoàng Huy vỗ vỗ vào bụng nói đùa:

-Dù không ngon anh cũng cố dồn vào trong này cho kỳ hết.

Quế Minh reo lên:

- Ôi, anh sẽ chết mất thôi.

Thấy hai người cứ đùa. Hoàng Hồng sốt ruột lên tiếng:

- Sao hả? Có chịu ăn uống chưa, tôi đói lắm rồi!

Quế Minh sốt sắng:

- Vâng! Chị vào rửa mặt đi, em sẽ dọn ra ngay, nhanh thôi!

Nhìn theo Quế Minh đi khuất vào trong Hoàng Hồng lại lắc đầu:

- Thật là trẻ con hết chỗ nói luôn.

Hữu Thiện cũng xen vào, anh nhận xét:

- Cô bé có vẻ hồn nhiên lắm. Hãy giúp cô ta bằng tình thương ruột thịt.

Hoàng Huy vội lên tiếng:

- Đừng lầm! Nhỏ ấy không hiền như anh chị tưởng đâu.

Hoàng Hồng ngạc nhiên nhìn em:

- Sao em nói vậy?

- Cô ấy cũng đánh đá, ngang bướng lắm đó!

- Sao em biết?

- Thì hôm cô ấy xin vào công ty mình đang làm đó. Đụng độ với mấy tay "sếp" trong công ty đó mà.

Hoàng Hồng gật gù:

- Vậy à?

- Cô ấy ngang bướng và xốc nổi ghê lắm.

Hữu Thiện đưa ra nhận xét:

- Mặc dù vậy nhưng Quế Minh là cô gái sắc sảo đấy! Đúng không?

Lờm anh, Hoàng Hồng bĩu môi:

- Mới gặp nó lần đầu thôi mà anh có thể hiểu được nó sao?

- Nhưng anh không có nhận xét sai về cô bé.

Cả ba cùng cười, Quế Minh ló đầu ra:

- Xin mời anh chị vào dùng cơm, nhanh lên!

Cả ba nhìn nhau, lắc đầu. Hoàng Hồng lại giục:

- Thôi vào đi! kéo cô ấy lại giận là nguy!

Quế Minh gấp thức ăn vào chén cho mọi người:

- Hai anh và chị cứ ăn đi xem tài nấu của em thế nào?

Hoàng Huy gật đầu:

- Ngon, ngon lắm!

Quế Minh chu môi:

- Ê, không được thiên vị đâu.

- Anh chỉ nói thật thôi.

Nhìn Hữu Thiện, Quế Minh cười cười:

- Anh thì thế nào Hữu Thiện?

- À, ngon, ngon tuyệt!

Nhìn Hoàng Hồng, Quế Minh cũng lại hỏi:

- Chị thấy ra sao?

Hoàng Hồng gật đầu:

- Ngon, nhưng mà nhiều ớt quá hơi cay một chút.

Quế Minh à lên một tiếng:

- À, em quên mất.

Mọi người cùng cười, bữa cơm diễn ra rất vui vẻ. Trước những cặp mắt nhìn cô đầy thương yêu.